

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ. — ΝΤΑΛΜΑΝΟΠΟΥΛΑ

Στὸ ἴδιον θέατρο ἐκτελέσθη καὶ ἡ «Νταλμανοπούλα» τοῦ κ. Π. Χόρν. Θέμα, ἡ περιπέτεια δύο νέων ἐρωτευμένων, ποὺ καταλήγει ἐν τοῦς κάνει καὶ τοὺς δύο δυστυχεῖς! Ὁ συγγραφεὺς ξετύλιξε μὲ τέχνη τὸ θέμα του, ἀν' ἐξαιρέσουμε μοναχὰ τὴν περίεργη ἐκείνη σκηνὴ τοῦ φινάλε τῆς πρώτης πράξεως, τοῦ πρώτου μέρους, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σκλόδι ἐνὸς Ἑλληνος Πλοιάρχου, ἐνὸς Νταλμάνη, μεταβάλλεται ξαφνικὰ σὲ κάμπαρέ,

μὲ τραπεζάκια, ποὺ γίνουσι νεαροὶ ἀξιωματικοὶ μὲ ὑποπτες κυρίες καὶ μεθῆνε καὶ φιλοθῶνται, καὶ θπουν ἡ κόρη τοῦ Νταλμάνη ἔρχεται στὸ κέφι, καὶ μερκλώνεται, καὶ τὰ κάνει θάλασσα.

Τὴν περίεργη Νταλμανοπούλα, θὰ τὴν ἠθέλαμε περισσότερο ἀξιόπρεπτη, τοῦλάχιστον τόσον, ὅσον καὶ ἡ Κλαίρη Μπιωλιέ, τοῦ Ἀρχισιδηρουργοῦ, ἡ ὁποία εἰς παρομοίαν σχεδὸν περίπτωσιν φέρεται μὲ πολὺ περισσότερον τάξι, περιοριζομένη νὰ παρουσιάσῃ ἀπλούστατα σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, αὐτὸν ποὺ ἀποφασίζει νὰ πάρῃ ἀπὸ πείσμα ἄνδρρα τῆς.

Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ἔργον προχωρεῖ ἀβίαστα πρὸς τὴν λύσιν του, μὲ τεχνικώτατο καὶ ζωντανὸν διάλογον, μὲ τύπους σπαρταριστοῦς Ἑλληνικοῦς, μὲ σκηνὲς συγκινητικῆς ἀληθείας, καὶ ἀπλότητος.

Τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, ὀφείλει πολλὰ εἰς τὸν κ. Χόρν, τοῦ ἴσου τοῦ ἔργου ὡς φάροι· μᾶς, δείχνουν τὸ δρόμον, μέσα στὴ νύχτα τῆς ξένης φιλολογίας, ποὺ πελαγοδρομοῦμε.

Ἡ Κ* Κυβέλλη ὑπῆρξεν μιὰ τέλεια «Νταλμανοπούλα» ἰδρασιώτατη, μὲ τὴν ἐμπνευστὴν ποὺ εἶχε, νὰ φορέσῃ τρεῖς τουαλέττες ἀπὸ ὕφασμα Ἑλληνικὸ τοῦ ἀργαλοῦ, μὲ κειμήλια χωριάτικα.

Ὁρατὰ ἐπαίξαν ἐπίσης ὅλοι οἱ λαβόντες μέρος ἠθοποιοί, εἴτε διότι οἱ τύποι ἦσαν ἑλληνικοὶ καὶ ἤξεραν οἱ χριστιανοὶ τί παίζουσι, ἢ διότι εἶχαν ἴσως καιρὸ καὶ ἐμελέτησαν καλύτερα.

Οἱ κ. κ. Π. Γαβριηλίδης, καὶ Ν. Παπαγεωργίου πολὺ καλοὶ.

Ἡ Κ* Σαπφὴ Ἀλκαίου τέλεια εἰς τὸν ρόλον τῆς υστερόπλουτης καὶ πρόστυχης Κ*ς Δοσιδοκάρουπούλου.

Ἡ Κ* Γαϊτανάκη πολὺ καλὴ ὡς γρη῏ καὶ πιστὴ οἰκονόμος.

Ὁ κ. Ν. Βλαχόπουλος, ἦταν ἕνας ἀληθινὸς μεσόκοπος θαλασσινοῦ, ἕνας τέλειος δίσκος τοῦ παλῆου καλοῦ καιροῦ· μπράδου του.

Ὑπῆρξε τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ κάποια ἐπιμέλεια εἰς τὰ ντεκόρ καὶ τὸν σκηνικὸν διάκοσμον. Ἡ σκηνογραφία τοῦ πρώτου μέρους, κριστώσα τὸ προγυμναστήριον τοῦ Πόρου, πιστὴ, καὶ μὲ γοῦστο βαλμένη. Τὸ παλῆον χωματένιον βάζο στὴ γωνιά, τὰ κουπρὰ πάνου ἀπὸ τὸ μεγάλο ἄνοιγμα, τὸ κουτάρι τῆς σημαίας, ἐδείχναν μιὰν ἀξίεπακὴν προσπάθειαν, ἡ ὁποία εὐχόμεθα νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ